

JORDI PLAY

Som enmig d'un debat polític profund, el nou Estatut, la reforma del finançament... Quins són els eixos d'aquests debats?

—El moll de l'os del debat de reformulació de l'autogovern de Catalunya, com a primer pas de reformulació del model d'estat, té dos elements substancials. L'un, la qualitat i la quantitat de les competències, i l'altre, el nivell pressupostari per poder arribar a convertir aquestes competències en serveis i infraestructures per a la ciutadania. Són els elements clau del debat i l'un sense l'altre són difícils de mantenir. Podem tenir un nivell alt de competències, però si pressupostàriament no les podem executar, frustra.

Estem en el camí que Catalunya trobi un bon model, adequat a la realitat del nostre Parlament, que és fruit de l'últim procés electoral, amb els plantejaments programàtics diversos. I el pas següent és aconseguir fer que aquest model esdevingui una realitat en el seu pas pel Congrés de Diputats i pel Govern espanyol —perquè el finançament és un tema de Govern, i l'Estatut, de Congrés.

—**I com s'aconsegueix?**

“A Madrid, CiU i ERC no hem d'entrar en una competició”

El conseller primer de la Generalitat de Catalunya, Josep Bargalló (Torredembarra, Tarragonès, 1958), examina l'actual moment polític, a les portes del tram final de la redacció del nou Estatut català.

—Si aconseguim una gran unitat nacional, amb una gran majoria del Parlament a favor, estarem en disposició d'aconseguir una bona negociació a Madrid.

A més, hem d'anar a explicar les nostres propostes a fora. Madrid és la seu de l'estat, però també és la seu d'un entramat mediàtic que explica a l'estat les

nostres propostes. A Andalusia, Astúries, Galícia, Castella... arriben les nostres propostes a través d'aquest entramat mediàtic de Madrid.

—**Què cal explicar fora? De què serveix?**

—Doncs, per exemple, si comparem el que estem proposant a Catalunya amb les propostes que es fan a Andalusia, a

Canàries i al mateix País Valencià, no hi ha tantes diferències en alguns aspectes. N'hi ha a l'hora de definir el propi territori. En alguns aspectes hi ha similituds, en d'altres, no, però en general es viu un moviment de reforma de l'estat que és asimètric, però en cadascun dels casos són propostes d'avanç. No som nosaltres només que proposem canvis.

—**Quan es parla de model, amb segons quin sector polític espanyol, encara s'hi pot parlar. Quan es concreta, apareixen dificultats. Però quan es parla de finançament, llavors sí que es destapa la caixa dels trons.**

—Sempre se'ns acusa, als catalans, que només ens interessen els diners. El debat actual demostra que interessen a tothom, si no, no hi hauria tanta crispació.

L'estat no té un model de finançament únic. Hi ha el concert econòmic del País Basc i de Navarra, que no deu ser tan dolent i insolidari, si el PP i el PSOE, quan han governat a Navarra, no hi han renunciat mai. També hi ha un model diferenciat a les Canàries i, en certa manera, a Ceuta i Melilla.

Acabo de venir del Canadà, probablement un dels estats més federals del món. Allà també estaven debatent el model de finançament. Hi ha dues coses que ni el Quebec, ni especialment Ontario —el motor econòmic i nacional del Canadà—, no entenen. Una era que al Congrés de Diputats de Madrid no es pogués parlar català, l'altra que no es publiquessin les balances fiscals. Amb la seva concepció federal no ho entenen. Ara estem prop de fer inviable que es continuïn amagant les balances fiscals.

—**L'actual Govern espanyol, en aquests elements clau com el de les balances, amb més bones paraules, es manté enrocat, com ho feia l'anterior. Es pot trencar aquesta contenció?**

—Hi ha una inèrcia a Espanya, que la té el PP i una part del PSOE, d'uniformisme cultural i nacional. S'han fet passos importants, com el memoràndum de l'estat a la UE demanant el reconeixement del català com a llengua de treball a Europa. Perfecte. Però on cal fer el primer pas és a Madrid. En el tema de les balances fiscals s'ha acceptat que Catalunya aporta més del que rep, cosa que mai no s'havia reconegut. És un pas. Però hi ha l'immobilis-

“Penso que avui, l'anomenat cas Carod, no passaria. Ara parla un munt de gent amb ETA i ningú no ho sap!”

me de no aportar les dades. Hem d'afermar-nos a aquests passos per empènyer endavant.

No podem quedar-nos com estem. En 25 anys s'ha consolidat un estat de les autonomies força federalitzat pel que fa a la descentralització de la gestió. Però, en canvi, tenim un estat absolutament centralitzat pel que fa a la definició de la seva pluralitat i la decisió política. Això és tan radical que es fa insuportable. I no és solament un problema de Catalu-

nya, és un problema global de totes les autonomies, de model de l'estat.

—**A Madrid no volen que l'Estatut inclogui el model de finançament. Hi anirà inclòs?**

—La filosofia dels principis del model de finançament, sí. L'Estatut actual ja inclou uns principis de finançament.

Però el model és el que hem de negociar. Ja érem conscients, quan el vam presentar, que era una proposta que havíem de negociar. I en aquest sentit, ho estem fent amb CiU.

—**ERC espera que CiU estiri, des del punt de vista nacional, la proposta del tripartit?**

—Penso que amb Convergència ens hauríem de posar d'acord en una cosa.

El PSOE, el Govern espanyol, ens necessita a uns o a altres, com a mínim. Per tant, ens hem de posar d'acord per evitar ser utilitzats els uns contra els altres, i tenir clar que l'Estatut i el finançament són objectius bàsics. ERC i CiU a Madrid no hem d'entrar en competició, al contrari, hem d'anar junts.

Convergència i Esquerra tenim una situació important al Congrés de Diputats, i l'hem d'utilitzar per defensar allò que a Catalunya es decideixi.

—**És possible aquesta entesa amb la tensió entre ERC i CiU, especialment després de les darreres eleccions?**

—És cert que alguna persona important de CiU no ha paït la situació actual, però en general hi ha una base que sí que ho ha fet. Els uns fan d'oposició, i els altres, de Govern. Hi ha molts elements en els quals no tenim coincidència, però en d'altres sí. I un d'aquests on n'hi ha, és el projecte de país, que va per sobre de les circumstàncies de partit. Això ho ha d'entendre tant CiU com nosaltres. I en aquest sentit mantenim una forta relació amb Convergència. Seria estúpid que no ho féssim.

—**Aquestes relacions ei PSC ies percep amb reticències?**

—Crec que no, perquè sospito que el PSC també en deu tenir, de relacions amb CiU. Cadascú fa el que cal fer en democràcia: parlar. Convergència ha de fer una oposició dura pel que fa a la gestió. I nosaltres hem d'anar amb CiU pel que fa a l'Estatut i el finançament. El que no ha de fer l'oposició és confondre una cosa amb l'altra.

—**Aquest Govern ha patit crisis molt greus que l'han posat a prova, l'anomenat cas Corod, la crisi del Carmel. Com les qualifica?**

—La primera, l'anomenat cas Carod, penso que avui no passaria. Ara parla un munt de gent amb ETA i ningú no ho sap! A més, per molt que l'aparell políticomediatíic pugui ser molt agressiu, ho és molt menys del que ho era en aquell moment. Però hi ha un tercer element, llavors acabàvem d'arribar i ens estàvem consolidant com a govern, i com a projecte. Ara no aniria igual.

Camps i la gota malaia

La crisi del Carmel és molt complicada. Gestionar més de 1.000 persones fora de les seves cases durant molts mesos no és fàcil. És molt dur per a aquestes famílies haver de mantenir la vida normal en un hotel. És una crisi que ha afectat moltes persones, amb una gran incidència urbana. Però no ha tingut cap víctima, cosa que és extremadament positiva.

L'altra cosa és que, en tot això, s'hi han barrejat elements de conflictes empresarials i polítics que no faciliten la solució.

—Ho diu pel rebombori del 3 per cent?

—Crec que va ser un error barrejar la solució del dolor dels veïns del barri del Carmel amb tot el debat de l'obra pública i les suposades comissions. Els veïns del Carmel necessitaven que tothom es dediqués a arreglar el seu problema i no a altres coses. Aquest va ser un gran error.

Però en general penso que la solució final no mitiga el dolor moral dels veïns, tot i que sí que mitiga els materials, a més, ha marcat línies de solució de crisis. Hi ha un abans i un després del Carmel.

—Els debats polítics oberts avui sembla que ens situen en un moment de tot o res. Què hauria de passar per fer saltar el tripartit?

—El pacte del Tinell és la prova cada dia de sí el Govern compleix els acords que el van fer possible. Per exemple, en el cas del finançament i de l'Estatut, el que hauria impedit que el Govern continués seria que el tripartit no hagués aconseguit un acord. Sí el Govern ara no arriba a un acord amb CiU, ja és diferent, perquè no és el Govern que no es posa d'acord. L'altra cosa és que l'acord del Tinell també inclou que, en cas que el Govern de l'estat rebutgi les propostes catalanes, caldrà fer una consulta popular, que s'entén des d'un referèndum fins a noves eleccions.

Només l'incompliment del pacte del Tinell impediria que el Govern acabés la legislatura. Però ni els partits ni el Govern no tenen la intenció d'incomplir aquest pacte, és el contracte davant de la societat que tres partits van contreure perquè un Govern fes un seguit d'accions. I això obliga aquest Govern.

Enric Rimbau

El president de
Mercadona, Joan Roig,
el catedràtic de Política
Econòmica de la UB Antón Costas
i el president del Grupo Planeta,
José Manuel Lara.

PRIMER ENCUENTRO AVE-CÍRCULO DE ECONOMÍA

La empresa española en
la economía global

Els successius tocs d'atenció —sovint de manera amagada— dels empresaris valencians al seu Govern van fent efecte. L'executiu que presideix Francesc Camps ja no rebutja la possibilitat de tractar temes que afecten conjuntament el País Valencià i Catalunya, tot i que aquesta estiga governada pels “radicals” del tripartit, una de les expressions predilectes del molt honorable. La setmana passada es va saber que ambdós gabinets volen que l'alta velocitat d'ample europeu tinga continuïtat entre Castelló i Tarragona, i no allò que preveu el Pla Estratègic d'Infraestructures de Transport (PEIT), un coll d'ampolla que faça que en el futur hi haja ferrocarrils de primera entre Barcelona i Tarragona i entre València i Castelló, però no entre el nord del País Valencià i el sud de Catalunya.

El PEIT es troba en fase d'al·legacions, motiu pel qual portaveus del Ministeri de Foment asseguren que estan oberts a qualsevol proposta. Aquest setmanari ja es va referir la setmana passada, a bastament, sobre la necessitat de millorar la xarxa ferroviària entre els Països Catalans, amb algunes millores que redundarien en la vertebració del territori i el seu foment econòmic, i en la seua qualitat de vida en general. L'ample de via europeu, projecte estrella en aquest àmbit, serà l'eix central d'una reunió bilateral que els responsables d'Infraestructures dels governs català i valencià —Joaquim Na-

dal i José Ramón García Antón— mantindran properament. Una cita en què es preveu que també posen l'accent en la necessitat de fer una autovia paral·lela a l'autopista de peatge AP-7, aprofitant l'autovia de la Plana ja existent, que passaria a ser gestionada pel Ministeri, el qual, al seu torn, cediria la N-340 al Govern valencià.

Els interessos comuns quant a connexions ferroviàries i per carretera ja eren cosa coneguda de fa temps, però han hagut de ser els empresaris d'una i altra banda del Sénia, i no els polítics, els que encapçalen la demanda.

Precisament, la setmana passada, a València van tornar a veure's les cares empresaris valencians i catalans —sota l'emparedat de l'Associació Valenciana d'Empresaris i del Cercle d'Economia, amb convidats gallecs, bascos i madrilenys—, i l'opinió general va ser que cal treballar fort en favor de la millora de les infraestructures entre Catalunya i el País Valencià i arraconar les pors que a alguns els produeix la paraula eüroregió. Francesc Camps, que va assistir a la clausura de la cita, va convidar-los a crear la marca “Espanya”, que aplegue totes les empreses de l'estat. Un discurs que, una vegada més, segons el parer d'alguns dels empresaris assistents, va ser massa políticament correcte.

Els empresaris, això sí, continuaran pressionant. Com una gota malaia, fins que el president es mulle del tot.

Victor Maceda